

EseduCast – Opiskelijatarina – Venla Koskinen

Salla:

Tästä lähtee EseduCastin historian toinen opiskelijatarina ja täällä Otavankadun toimipisteellä meidän markkinoinnin huoneessa mulla vastapäätä istuu vieraana Venla Koskinen. Tervetuloa.

Venla:

Kiitos.

Salla: Kerrotko verran nyt vaikka ihan alkuun.. saat kunnian esitellä itsesi, että kuka olet. No tietysti nimi nyt tuli ilmi, mutta että mitä siä opiskelet Esedulla?

Venla:

No joo. Mä oon Venla Koskinen ja tulen Suomenniemeltä ja opiskelen täällä Esedulla leipuri kondiittoriksi. Tai itse asiassa mä oon valmistunut justiin ja siihen..

Salla:

Onneksi olkoon.

Venla:

Kiitos ja siihen meni puolitoista vuotta.

Salla:

Tosi nopee!

Venla:

Joo mulla oli aikaisempi tutkinto vähän samalta alalta ehkä jotakin niin mä sain niin paljon sieltä hyvityksiä, että mä olin sitten tosi nopea, mut oon mä tehnyt töitäkin.

Salla: Niin aivan varmasti mikä sulla oli siis aikaisempi koulutus?

Venla:

Kotitalous teknikko.

Salla:

Haluatko nyt maallikolle suomentaa, että mitä kotitalous tekniikka? Mitä sä teit työksesi aiemmin?

Venla:

No. Itseasiassa silloin.. mä oon valmistunut -90 suoraan lamaan, niin mä en päässyt koskaan tekemään ihan niitä töitä, se on sellaista tuotekehittelyä. Ja sitten voi olla pienten tällaisten suurtalousten emäntänä, mutta siis pienikokoisessa ja siellä on tosi paljon niinku erilaisia vaihtoehtoja missä sä voit olla kotitalousneuvoja. Esimerkiksi siihen aikaan oli Martoilla paljon kotitalousneuvoja, kuluttajaneuvojana, esimerkiksi jossakin Valiolla ja näin niin tota.

Mutta mä en silloin saanut niitä alan töitä niin sitten mä ajauduin ihan päiväkotiemännäksi ja koulun emännäksi, mutta ne on ollut ihan hyviä paikkoja ja sitten sitten musta on tullut sitten loppupeleissä sitten keittäjä tänne Suomenniemelle ja sieltä kun sitten vähentynyt työt, niin sitten mä oon täältä.. Löysin itseni.

Salla:

Ja nyt tosiaan uusi ala edessä. Mainitsit tossa että tosiaan että sä oot Suomenniemeltä nyt tullut tähän minua vastapäätä jutusteluun, mutta tuota sä et ilmeisesti ole Suomenniemeltä kuitenkaan kotoisin.

Venla:

En mä oon ihan syntyjään Helsingistä, asunut pääkaupunkiseudulla neljäkymmentäkuusi vuotta ja nyt sitten tuota.. tai siellä ensin Helsingissä, sitten Espoossa ja Vantaalla ja sitten vuonna 2017 entisenä mökkiläisenä halusin muuttaa tänne Suomenniemelle ja sitten sitten mä vaan muutin kampsut kasaan ja ja tota tänne Suomenniemelle.

Salla:

Joo, yleensä se menee vähän sitten toisinpäin, että niinku sieltä Suomenniemeltä lähdetään sinne Helsinkiin isolle kirkolle eikä toisinpäin.

Venla:

Joo no mä mä teen kaikki vähän niinku erilainen näin vastoin joo ja yhtään ei ole ollut ikävä, että en varmasti tule ikinä palaamaan enää pääkaupunkiseudulle.

Salla:

Oliko täällä kun sä mainitsit että mökki mökkiläisen niin tuota? Oletko sinä sitten kuin monet kesät ja muut mökki kaudet viettänyt sitten Suomenniemellä?

Venla:

2000 ollaan ostettu se mökkitontti ja rakennettu sinne mökki Kuolimon järvenrannalle ja kaikki mahdolliset lomat mitä vaan vapaa-aikaa irtosi, niin me ollaan vietetty siellä aikaa.

Salla:

No nyt pakko kysyy tälleen, että kun tosiaan olet Helsingistä muuttanut, niin mikä mikä sitten oli niinku Suomenniemessä se juttu, koska kuitenkin puhutaan.. niin kuin nyt selvennykseksi niille jotka eivät tiedä mikä Suomenniemi on, niin Suomenniemihän on tässä Mikkelin aika hujakoilla oleva semmoinen.. Miten sen nyt ilmaisisi.. Kylä? Niin tuota mikä tuntuu itsestäkin aika pieneltä, vaikka itsekin on Mikkeliä syntynyt ja kasvanut ja näin. Mutta mikä oli Suomenniemessä sit se juttu että päädyit sinne?

Venla:

No. Varmaankin ekaksi se rauha ja sitten siellä on aivan mahtavat ihmiset ja tietysti luontoa että niin ne on ne ykkösasiat, että siellä on sellainen yhteishenki ja vaikka sieltä nyt on Mikkeli ajaa sitä alas vauhdilla, että kaikki on melkein pakko sieltä muuttaa pois, mutta tuota ehkä me saadaan se nousuun kun siellä sitten touhutaan niin tuota jotain positiivista saataisiin aikaiseksi, että se kääntyisi toiseen suuntaan tämä muuttosuunta.

(Musiikki)

Salla:

Palataan vielä tuota tähän, että kun kotitalousteknikko Helsingistä ja nyt edessäni istuu vastavalmistunut leipurikondiittori Suomenniemeltä. Mitä tässä on näin käynyt? Millaista se oli silloin aikanaan kun sä opiskelit silloin kotitalousteknikoksi.

Venla:

Se oli niin erilaista ja miten mä nyt on tänne Esedulle päätynyt ni on lähtenyt siitä, että siellä mä oon siis Suomenniemellä sellainen kuin Toimintakeskus Metsätähti. Niin siellä oli sellainen ympärivuorokautinen hoitolaitos, Essote siis lakkautti, vei kaikki asiakkaat pois ja meille jäi sitten vaan enää koululaiset, päiväkotit ja ateriapalvelu niin jotakin piti keksiä. Tai sitten olisi tullut.. Tuota, potkut. Ja meillä oli yksi vuotena täältä koulusta opiskelija siellä, ja mä seurasin hänen sitä jaksoa, harjoittelujaksoa ja opettaja kävi siellä pariin kertaan ja se, miten se opettaja otti tämän oppilaan. En voinut uskoa, että voisi olla tällaista nykyaikana, että joku välittää sinusta ihan oikeesti ja vie sinua eteenpäin. Ja minulle jäi sen vaan sinne niinku hautumaan ja sitten kun tämä tapahtui tämä katastrofi meillä töissä niin alettiin miettimään että mitä tehdään niin mulle vaan tulee.. Mun on päästävää tänne kouluun että mä haluan tämän ja tottakai mä oon kiinnostunut leipomisesta ja aina ollut sillä tavalla, että kun se on tavallaan kuitenkin osa mun alaa ollut, niin tuota hain tänne ja.

Ja sitten pääsin ja ja siis sekin vielä, että se ei ollut.. Sehän olisi voinut olla ihan sattumaa, että yksi opettaja olisi ollut niin ihana, mutta kun nää on kaikki kaikki on ottanut niin kuin ihan silleen sydämen asiakseen, että on neuvonut ja ohjannut, kun ajattelee kuitenkin että on 80-luvulla opiskellut niin se on aivan täysin eri asia kuin tänä päivänä.

Salla:

Joo, pitikin juuri tuota palata siihen, että miten sä vertailisit sitten nyt sinun aikaisempaa opiskelija kokemusta ja nyt tätä, mistä sä olet juuri nyt valmistunut.

Venla:

No ekaksi täytyy varmaan nyt ottaa esimerkiksi digimaailma. Silloinhan vasta alkoi tulemaan niin. Niin ja mun ensimmäinen kokemus, kun mä tulin tänne niin oli yli 2 viikkoa, ennen ku mä tarvisin ensimmäisen kerran kynää. Kaikki tehtiin tuolla koneella ja mähän en ymmärtänyt yhtään mitään, että tottakai mä olin osannut puhelimella Facebookia ja käydä maksaa laskut ja tällaista, mutta et mä en ole koskaan ollut kiinnostunut.

Niin sitten mulle tulikin, että ihan oikeesti mun täytyy selvittää tämä asia, että mä edes täällä koulussa pärjää, mutta sehän oli todella mahtavasti, kun täällä oli se Entteri, niin mähän sain heti.. Sieltä mä pääsin sinne ja sain alkuun ne mun opiskelut, vaikka se oli todella todella hankala niissä niin kuin oli ne tasotestit. Niin enhän mä pärjännyt siellä ollenkaan, kun tuota mä osannut tuota konetta.

Salla:

Ja silti näin puolitoista vuotta myöhemmin sä olet valmistunut.

Venla:

Ja siis mä sain siitä kurssistakin vielä vitosen! Niin mä oon.. mä tein tosi paljon töitä, mutta sanotaan että se on opettajien ansiota että mä oon saanu sinne tukea ja mä olen aina voinut kysyä. Että tuota minua ei ole jätetty yksin sen asian kanssa.

Salla:

Miten tuota.. mainitsit jo tuossa aikaisemmin että sulla on niinku on kiinnostanut leipominen ja tällöinen että se on vähän sivunnut sun aikaisempaa alaa. Mutta mikä oli sitten se, miten tämä tarkalleen ottaen tämä ala valikoitui? Et sinulla tulisi ajatus, että sä lähdet opiskelemaan, niin aloitetaan siitä vaan selaamaan jotenkin opintotarjontaan. Tai miten se prosessi sun kanssa eteni?

Venla:

No sillä tavalla ihan että että mietittiin siellä työpaikalla, että miten me voitaisiin kehittää sitä meidän toimintaa, koska meiltä nyt se selkäranka katkesi, kun meidän asiakkaat vietiin, että mitä tehdään tilalle. Ja leivonta on koko aika siellä ollut sitten taustatekijänä ja lähdettiin vähän kokeilemaan sitä laajemmin ja näytti että siellä olisi vetoa. No siinä oli sitten ratkaisu että valitaan tämä ja hain sitä opiskelu vapaata ja mä oon tavallaan ollut.. Nyt voisi ehkä sanoa sen, että vois olla tällä tavalla, että kun kuviteltiin, että sinne saataisiin asukkaita, öö, mutta kaupunki ei ole halunnut siihen panostaa, niin se on edelleenkin nyt tyhjä se talo, mutta tuota, nyt sitten ajatellaan että tehdään näitä leipomopuolta enemmän. Se nyt sitten ratkaisi sen asian, että että pitää osata leipoa jos meinaa leipomon perustaa ja nyt on sitten opeteltu leipomaan tässä puolitoista vuotta.

Salla:

Kerrotko vähän millaista opiskelu on niinku ollut? Mitä te olette koulussa tehnyt esimerkiksi.

Venla:

Todella monipuolista. Ihan siis ihan kaikenlaista ja se, että ei pelkästään siellä leipomossa vaan niin kuin minä olen pystynyt täältä valitsemaan itselleni tärkeitä kursseja. Esimerkiksi nyt tämä yrityskurssin mä oon ottanut tähän sivuun ja ja sitten no sitten taas siellä leipomossa niin ihan ollaan käyty perusasioita mitä mä tulini hakee. Minullahan oli ihan hirmuisesti kysyttävää, kun on aina ollut sellaisia tilanteita, että ei ole ymmärtänyt, että miksi tapahtuu jotakin niin mä oon nyt saanut ihan kaikkiin vastauksen mihin on tarvinnut saada ja tuota tietysti se korona sotki tosi paljon sitä lähiopetusta että tuota sitten, mutta tavallaan mä sain paikattua sen sitten noissa harjoittelupaikoissa.

Salla:

Millä tavalla se korona.. No totta kai teillä oli sitten etäopetusta, mut miten esimerkiksi te leipuriopiskelijat sitten etänä opiskelitte, kun voisi kuvitella, että siinä on kuitenkin pitäisi olla siellä leipomossa ja tehdä niinku kädet jauhoissa.

Venla:

Joo no me käytiin sitten näitä erilaisia kursseja mitä siellä pitää niinku pakollisena käydä näitä elintarvikkeiden kemiankursseja sillä se, että ne sitten ihan ostettiin kotia niitä tarvikkeita ja keiteltiin ja katsottiin mitä siellä tapahtuu. Ja ja sitten mä mulla kun oli onneksi tämä työpaikka niin mä pääsin sinne sitten tekemään kaikenlaista harjoituksia, että ne sitten luettiin vaan.

Salla:

Oliko tai tuntuuko sinusta hankalalta näin monen vuoden jälkeen palata sitten koulun penkille niin kuin mitä sun päässä liikkui. Silloin ensimmäisenä koulupäivänä esimerkiksi.

Venla:

Mä olin täysin stressaantunut. Mä ajattelin et mä en mä en tule tänne enää että mä olin ihan hiki päässä mutta sitten tota kun mä ajattelin että no, mä olen nyt hakenut sen opiskeluvapaan ja kaikki, että en mä voi tätä perua, että mun on vaan tultava ja ei. Sitten kun tulit tänne ja ja tutustui ihmisiin ja alkoi ymmärtämään, että mistä mä saan mitäkin apua ja mitä mun pitää ekaksikin täältä tehdä, mutta opinto ohjaajan oli ihan mahtavaa että heti otti mut ja neuvo ja katsottiin että mitä minulla oli, mitä vahvuuksia minulla oli ja mitä minulle luettiin eduksi niistä entisistä opiskeluista.

Kun mä kuvittelin, että ei tämä mikään voi. Siitä on niin kauan, kun mä oon saanut sen edellisen tutkinnon, mutta sieltä sai kuitenkin sitten niitä hyväksiluettua.

Salla:

Mitä kaikkea sinulta pystyy siis hyväksylukemaan?

Venla:

No matikkaa, fysiikkaa, kemiaa, jotain asiakaspalvelua.. Sen mä kävin sitten uudestaan. Tietysti kun siitä on niin kauan.

Salla:

Ja totta kai niin kun tekniikka kehitty eteenpäin ja tulee kaiken maailman uusia kuvioita.

Mutta tota kun mä just siltä kannalta niinku kysyn, että kun monet aikuiset todennäköisesti nyt korona-aikana vielä enemmänkin. Ihmiset miettii sitä, että että jos minä nyt lähdän opiskelemaan, niin sitten ehkä joitakin saattaa jarrutella se, että he ajattelee että et no sit siellä koulussa pitää istua se 8 tuntia päivässä maanantaista perjantaihin niin oliko se sitä?

Venla:

No ei. Joo, ei se ole kaikkea muuta silloin 80-luvulla.

Me mentiin kouluun kello 8.00 ja päästiin kello 16.00 niin täällä.. jos mä nyt 6 tuntia on maksimissaan päivässä ollut, mutta sitten tehdään kotona tosi paljon etänä ja ja tota niinku just sitten kun oli nää korona-ajat niin sehän oli.. aamulla oli vaan alettava tekemään niitä hommia että tota ja se on vapaampaa tavallaan että sä voit tehdä viikonloppuna jos haluat tai lomilla jos haluat. Se ei ole sidottu, että jos sä käyt sitten vaikka töissä niin sä pystyt siihen ihan sitten oman aikataulun mukaan sä voit sitten tehdä niitä, mutta paljon on töitä, että ei se ihan oi että tuosta vaan hommat hei ja että tuota..

Salla:

Että käynpä nyt hakee hakemassa tuosta semmoiset tutkinnon vaan tuosta noin naps.

Venla:

Joo ei ei ja sitten ekaksikin just se teetti minulle paljon töitä aluksi, että kun kun enhän minä ymmärtänyt näitä termejäkään, että Wilma oli ainut mitä mä niinku tiesin et mikä se on, mutta kaikki Kipot, Moodlet, Onedrivet, kaikki niin nehän oli ihan minulle jotain ihan jotain utopiaa.

Salla:

Mutta ilmeisesti siihen sai kuitenkin sitten jeesiä.

Venla:

Joo. Se Entteri oli sen mun pelastus. Että sinne mä aina sitten aluksi itseni hilasin ja kysyin että mikä mikä on ja miten tehdään.

Salla:

No se on hyvä, että on sitten ollut ollut semmoinen tuki ja turva myös.

Venla:

On juu, että ilman sitä niin ei sitten ehkä olisi tullutkaan.

Salla:

Että ei vain jätetty yksin silleen, että no niin koitahan pärjätä.

Venla:

Koitahan pärjätä ja etippä se Kippo sieltä ja teeppä tehtävät siellä.

Salla:

Mimmoinen sun opiskelijaryhmä on, että tuota, että opiskeletko sä niin kuin oman ikäisten vai nuorempien kanssa, vai mimmoinen opiskeluryhmä.

Venla:

No me ollaan tavallaan siellä kaikki sekaisin, että ihan peruskoulusta pääseet ja nää muut opiskelijat ja siltä väliltä ihan. Mä oon vanhin ja sitten siltä väliltä kaikkia kaikkia ikinä löytyy.

Salla:

Eli siinä on varmaan myös vähän semmoinen, että sitten oppii nuoremmat oppii vanhemmilta ja vanhemmat oppii sitten nuoremmilta että se ruokkii niinku, vai mitä sä ajattelet?

Venla:

Joo, ihan siis sehän on ollut tosi mahtavaa ja ei kukaan ole katsonut että no mitäs toi vanhus täällä tekee. Kukaan ei ole minua nimitellyt, eikä tuota.. et mä oon ollut ihan yksi sieltä ryhmästä.

Salla:

No tossa noita haasteita jo vähän nostikin, että just tää tietotekniikka ilmeisesti oli yksi semmoinen suurin. Mitä muita semmoisia. Mitä sä koit sitten haasteelliseksi?

Venla:

No varmaan tämä harjoittelupaikkojen hakeminen. Okei, se se oli tosi vaikeata.

Se että se se ei ollut mitään helppoa, mutta se siihen täytyy nyt kyllä laittaa tämä korona. Silloin se viime niinku kevähän oli ihan mahdotonta.

Salla:

Totta kai.

Venla:

Että kun kaikki vaan pani ovet kiinni, mutta tuota minulle kävi sitten hyvä tuuri että mä sain paikat ja näin sain selvitettyä ne hommat.

Salla:

Missä kävit tekee harjoittelut?

Venla:

No ensin mä olin siellä mun omassa työpaikassani, siellä tein nää kahvilapalvelut ja nämä sitten mä tein prosessin tuolla Valkealassa sellainen kuin Leipomo Koppanen ja sitten tämän viimeisen harjoittelun tein Savitaipaleella Sahramin ravintolassa, kun heillä on sitten ihan oma leipomo siellä. Siellä pieni leipomo, mutta hirmuisesti tulee tuotteita ulos, että se oli kyllä todella opettavaista.

Salla:

Mikä sitten taas puolestaan oli parasta opiskeluaikassasi? Sä olet nyt jo valmistunut, mutta että nyt kun mietit viimeistä puolta vuotta.

Venla:

No kyllä nää varmaan nää ihmiset täällä, että että täällä on mukava olla, että mä viihdyn että yhtenäksään aamuna mä en ole tullut hampaat irvessä, että aina mä oon tavallaan, että mä odotan että mä pääsen kouluun.

Salla:

No tuo on on ihan hyvä merkki.

Venla:

On tehty niin paljon hauskoja asioita ja mitä niinku haluaa sitten oppia ja näin ja tietää niin tavallaan on ollut kiire kouluun.

Salla:

Kerro joku muisto mikä tulee nyt ihan ensimmäisenä mieleen tältä ajalta, kun sä olet Esedussa ollut opiskelijana.

Venla:

Oi niitä on niin paljon..

No kai ne onnistumiset, kun on niinku onnistunut ja sitten se on niin kiva tuolla luokassa, kun sä olet onnistunut niin siihen tulee niin kuin se joukkohenki tavallaan, että kaikki muutkin iloitsee sun puolesta että tuota sinä olet onnistunut ja näin ja sitten tietysti, jos on vähän epäonnistunut niin se muut tukee, että no ei se nyt haittaa, sitten että seuraavan kerran paremmin ja näin. Ja kyllä nämä opettajat on ihan mahtavia, että kyllä se varmaan se paras sellainen muisto sitten täältä.. Että kun ei se niin ollut kivaa silloin kahdeksankymmentäluvulla, niin niin nyt jäi hyvä maku.

Salla:

No niin no mielummin sitten näin päin se, että et olis ollu hirveen hyvä että muistat ja sieltä aikaisemmasta ja ollut sitten, että nyt minä opiskelen lisää ja sitten märkä rätkki naamalle..

Venla:

Joo ei kyllä ja tottakaihan minua jännitti tulla kun mä ajattelen, mä olen tämän ikäinen, että voiko tämän ikäisenä kukaan enää opiskella siis tällaisessa koulussa, että voisi ajatella, että tämän ikäisen pitää mennä ammattikorkeaan tai jotain muuta. Mutta että ihan minä olen täällä pärjännyt.

Salla:

Avaatko pikkaisen tuota ajatusta, koska toi oli se mun mielestä semmoinen mihin mä haluan ehdottomasti tarttua, koska toi on semmoinen mitä varmasti moni muukin vanhempi opiskelija miettii tai joka suunnittelee opintoja.

Venla:

No just sitä että miten sä pärjät näiden nuorten kanssa, että miten niinku suhtautuu suhun? Että tavallaan että sä et jää niinku yksin että voisi ajatella, että kun on kuitenkin ikä eroa on 30 vuotta.

Että mä olisin voinut monen mummokin olla. Tuo niin niin kai se on sellainen asia mikä oli sellainen, että niinku mietitytti, että miten miten mä selviin, mutta ei ole ollut ongelmaa.

Salla:

Ja onhan se ihan totta, että ihminen on kuitenkin sosiaalinen olento, että vaikka sitä ikää olisikin enemmän kun se 16, niin kyllähän se silti tarvii sen lauman siihen ympärille.

Venla: Joo joo ja oon vähän sellainen sosiaalinen erakko. Mä aina sanon, että mä viihdyn seurassa, mutta kyllä mä viihdyn sitten yksinkin, että olin mä ajatellut sen niin, että jos ei minua hyväksytä, ne on sama olla yksinkin, mutta ei sellaista ole ollut.

Salla:

No sitten pakko vielä kysyy tuota semmoisesta asiasta kuin raha; millä tavalla niin kuin aikuisopiskelijan sun kohdalla on mennyt nämä opintojen rahoitukset.

Venla:

No se kävi sillä tavalla, että mähän sain täältä koululta vinkkejä, että miten minun pitäisi toimia. Eli on sellainen kun koulutusrahasto, minkä kautta mä hain sitten sitä rahaa. Siinä oli ehtona, että pitää olla 8 vuotta työhistoriaa ja 2 vuotta vakituinen työpaikka. Ja mulla täytyi ne, niin mä saan saman verran sieltä nyt sitä koulutusrahaa kun tuota mä olisin työttömänä. Ja nyt mun palkassa se tekee noin 300 € vähemmin mitä mä olisin saanut töitä tehdessä. Niin ja sitten tavallaan sitten kun mä saan sen matkatuen kun mä asun siellä ei-missään, olen saanut siihen sitten niin minulle ja se vajaa 300 ja siihen erotukseen siihen palkkaan. Minulla on tietysti se tämä ikä tekee, niin minulla on kaikki hoidettu taustat, että minulla ei ole lainoja ja tällaisia niin tuota sehän on auttanut minua.

Salla:

Niin, että tavallaan toisaalta aivan loistava ikä lähtee opiskelemaan.

Venla:

Loistava ikä kun on tavallaan taustat kunnossa. Ei ole paineita siitä, että miten mä nyt selviin niin niin tota.

Salla:

Eli olet oikein semmoinen malliesimerkki, että että ei koskaan ei ole niinku liian vanha opiskelemaan missään.

Venla:

Ei ei ei, ei et voi oppia.

Salla:

No sä tosiaan Venla aika nopeeta tahtia.. teit tän tuota tutkinnon, keskimäärin ihan noilla nuoremmilla vasta peruskoulun- tietysti heillä ei ole sitä työkokemusta ja hyväksilukuja siellä taustalla- niin heillä kestää semmoinen.. mitä se on, kolmisen vuotta noin niin tavallaan puolet lyhyemmässä ajassa, mikä sinua erityisesti motivoi silloin opiskeluaikana.

Venla:

No varmaan se tiedonjano oli niin kauhean kova, että et mä halusin niinku tietää miksi ja miksi ja miksi. Ja sitten kun kuitenkin tää on niin laaja-alainen ala että siellä on niin paljon. Ja justiin kun ne ero leipurin ja kondiittorin niin on on täysin kaksi eri asiaa.

Salla:

Mikä niiden ero tarkalleen ottaen on.

Venla:

No niin no leipuri hän tekee hiivasta ja jauhosta ja vedestä ja kondiittori taas tekee kermasta ja hilloista ja kananmunista.

Salla:

Että onko sulla semmoinen painotus, että kumpaan saat niin kuin painottunut enemmän.

Venla:

No mä tulin että mä olen leipuri ja mä haluan tietää enemmän niinku niinku leipäpuolesta ja ja tuota. Mut nyt mä oon kyllä kallistunut.. Ehkä mä oon tehnyt nyt kun se on ollut mulle niin vaikeaa ne kondiittoriasiat, kun minulla ei ole sellaista, niin kun taiteellista siinä täytyy olla jonkunlainen sellainen taiteellinen näkemys, niin se multa puuttuu se, että mä en ole.. et mä oon tekijä, mutta ehkä sellainen sarjatyöntekijä enemmän kuin se tällainen koristelija ja tällainen, mutta mä oon oppinut tässä sitäkin voi oppia ja nämä opettajathan on ihan mahtavia ja kannustavia. Ja kyllä sä opit ja nyt tehdään vaan näin ja näin ja niin.

Salla:

Sitkeästi näytetään, että näin näin kuule teet.

Venla:

Kyllä. Joo joo.

Salla:

Mitäs nyt sitten sinä olet tosiaan valmistunut ja sinulla on se työpaikka niin mitä nyt tosiaan opiskelujen jälkeen.

Venla:

No nyt vaan sitten töitä kovasti että saataisiin siellä Suomenniemellä nyt sitten meidän se lounaskahvila Niementähti nousuun, että sehän nyt olisi tavoite.

Salla:

Pieni mainostus tähän väliin, saa mainostaa ihan julkeasti.

Venla:

Joo että kaikki ketä on retkelle kesällä niin tervetuloa, että nyt kesäaikana ei nyt ihan hirmuisesti keretä leipomaan, koska meillä on se lounas siinä että leivotaan, mutta ei pääsääntöisesti se nyt on vaan se lounas mikä siellä yritetään hoitaa, kun tavallaan yksi työntekijä, mutta sitten toinen työntekijä palaa äitiyslomalta elokuussa, niin sitten sitten olisi tarkoitus, että pistetään leipomo ihan täysillä pyörimään.

Salla:

Mikä jos sä Venla ajattelet vaikka 5 vuoden päähän, missä sä haluaisit olla 5 vuoden päästä?

Venla:

No mä oon varmaan täällä takaisin. 2 vuotta pitäisi tehdä nyt tässä työtä. Sitten voisi tulla tuota opiskelemaan lisää.

Salla:

Vau jes.

Venla:

Tai sanotaan, en mä nyt ehkä.. Niin. 2 vuotta pitäisi olla töissä ja harjoitella tässä ja sitten palata takaisin.

Salla:

Nyt on pakko kysyä mitä sä tulet sitten opiskelemaan?

Venla:

No sittenhän sitä voi vielä miettiä, että olisiko sitten kondiittorikisälli vai sitten tuota leipurikisälli.

Salla: Aivan eli se on sitten se niinku niin.. Eli onko se niinku next level?

Venla: Se tässä on se ammattitutkinto joo.

Salla: On, aivan okei. Juuri nyt sä veit mun tätä viimeiset kysymykset, vikana mä meinasin kysyä, että meinaatko opiskella jotain lisää, mutta sieltähän se tuli kun apteekin hyllyltä.

Venla:

Joo tää oli kuule niin kivaa että.

Salla:

On ihana näin päin, eikä kun just miettii niinku itsensä esimerkiksi silloin nuorempana, että silloinhan sitä ajatteli, että hyi kauhea minne ikinä enää mennä kouluun nyt kun mä päässyt kouluista eroon, et en todellakaan ikinä mene kouluun niin ihana että joku sanoo, että että hän haluaa, hän odottaa sitä, että parin vuoden päästä pääsee opiskelemaan lisää.

Venla:

Mä oon ollut niin sellainen tekijä, että mähän oon aina kans.. Mä oon inhonnut koulua, et en mä.. mä ajattelin ehkä että tääkin vois olla niinku pakkopullaa, mutta täällä on ollut ihan sillä tavalla vaan rentoa meininkiä.

Salla:

Millaisia terveisiä haluaisit lähettää EseduCastin kuuntelijoille, joissa varmasti on semmoisia jotka pyörittelee sitä mahdollisuutta, että pitäisikö lähteä opiskelemaan.

Venla:

No se että ihan helppoa se ei ole. Paljon on tehtävä töitä, mutta että se kannattaa, tavallaan sä virkistyt. Mä ajattelin, että mun puolitoista vuotta on tällainen.. Tai kun jossain vaiheessa oli tällaisia, että ihmiset halusivat sellaisen vuoden vapaata. Mitä olisi mun tällainen huilivuosi tai vuodet, irtiotto työn työnteosta.

Salla: Ja sitä se ilmeisesti oli.

Venla:

On on on se on joo tosiaan oli vaikka työntäyteisiä.

Salla:

Kiitos Venla ihan todella paljon. Siis ihan mahtavaa oli kuulla sinun ajatuksia ja jotenkin susta paistaa semmonen ihana opiskelun ilo ja valmistumisen ja kaikki tämmöinen ja ulkona paistaa aurinko niin itselläkin poskipäihin sattuu kun hymyilee.

Venla:

Joo kiitos. Oli mukavaa olla haastateltavana.

Salla:

Ja toivotaan, että EseduCast jatkaa juoksua vielä sinne parin vuoden päästä, että sitten kun tulet takaisin opiskelemaan itse silloin voit tulla sitten kertoa uudet kuulumiset.

Venla:

Selvä palataan asiaan.

(Musiikki)